

— Какво още да ти кажжъ? Глуха ли бѣше? Министрътъ ми, ти казвамъ, мина край мене и азъ му не свалихъ шапка!

Пена си издъхна. Сърцето ѝ се поотпусна.

— Ти си глупецъ, Славчо. Азъ те знамъ че си простъ, ама толкова не те мисляхъ! измъмра го тя. — Какво има отъ това толкова страшно, та си се раскисналъ такъвъ?

— Какъ какво има! Моятъ най-висши началникъ ме срѣщна, поглежда ме, чуващъ ли? *поглежда ме*, и азъ го поглеждамъ — чуващъ ли? *и азъ го поглеждамъ* въ това врѣме, и не го поздравлявамъ. — Трѣбва да бжде нѣкоя само гламава жена, та да неможе да разбере и да се хили.

— Добрѣ, че що го не поздрави, като си го видѣлъ? Дѣ ти бѣше ума?

— Ума ми, нали ти казвамъ? бѣхъ се замислилъ надъ това пусто игране на лѣвото ми око, какво ще ми донесе. И дождъ да се сѣтж, министрътъ ме погледна право въ очитѣ, и дождъ да се сѣтж... той замина.

На Пена стана жално за мъжа ѝ.

— Не грижи се, каза тя, като поиска да го поуспокои съ нѣ-благъ начинъ; първи пѣтъ ли се случва нѣкой да е замисленъ, [да е разсѣянъ нѣщо и да не поздрави нѣкого?

— Случва се; но никой, никой! нѣма право да бжде разсѣянъ и да не поздрави, когато този *нѣкой* е неговъ висши началникъ. Азъ въ мѣсеца свалямъ единъ милионъ пѣти шапката — ти пакъ земи та я очисти съ газъ — на слѣпо и сакато се кланямъ — сега, еднъ пѣтъ, се случва да ме срѣщне министрътъ ми, очаква поклонъ, и не приема. А той ме прѣдставилъ за награда!